

FESTIVAL RUSKÝCH A SOVĚTSKÝCH DIVADELNÍCH HER

XV. NÁRODNÍ PŘEHLÍDKA AMATÉRSKÉHO DIVADLA

SVITAVY / 2. — 8. 11. 1987

2. 11.

3. 11.

13.30 hodin

3. 11.

19.30 hodin

4. 11.

5. 11.

13.30 hodin

5. 11.

19.30 hodin

6. 11.

7. 11.

14.00 hodin

7. 11.

19.30 hodin

8. 11.

15.00 hodin

N. V. Gogol

REVIZOR

A. S. Makarenko

ZAČÍNÁME ŽÍT

Jevgenij Švarc

DRAK

Kazys Saja

BÝK KLEMENS

Zdeněk Lindner (podle baletu I. Stravinského)

O CAREVIČI IVANOVI

Vasilij Šukšin

CTIHODNÍ NEBOŽTÍCI

V. Konstantinov — B. Racer — J. Mikulášková

PENELOPA

N. V. Gogol

ŽENBA

Grigorij Gorin

THYL ULENSPIEGEL

Nina Sadur

DIVNÁ OSOBA

(vystoupení Sovětského souboru)

Celostátní festival zájmové umělecké činnosti na počest
70. výročí VŘSR a 65. výročí vzniku Sovětského svazu

FESTIVAL
RUSKÝCH A SOVĚTSKÝCH HER
SVITAVY 1987

XV. národní přehlídka ruských a sovětských divadelních her
amatérských divadelních souborů České socialistické republiky

FESTIVAL RUSKÝCH A SOVĚTSKÝCH HER — SVITAVY 1987

Vyhlašovatel: ministerstvo kultury ČSR

Spoluvyhlašovatelé: ČÚV SČSP, Česká odborová rada, Česká mírová rada, VČKNV Hradec Králové, ONV Svitavy

Pořadatel: Sdružený klub ROH Svitavy, nositel Ceny Ant. Zápotockého

Spolupořadatelé: Okresní a městské orgány Národní fronty, Okresní odborová rada, OV SČSP, OV SDR, OV SSM, MěstNV a MěV SSM Svitavy

Ideový a ekonomický gestor: Ústav pro kulturně výchovnou činnost Praha

Odborná spolupráce: Krajské kulturní středisko Hradec Králové a Okresní kulturní středisko Svitavy

NÁRODNÍ PŘEHLÍDKA A SOUČASNOST

Letos vstupuje národní přehlídka ruských a sovětských divadelních her do svého jubilejního, patnáctého ročníku.

Stává se tak v době vrcholících oslav 70. výročí Velké říjnové socialistické revoluce, která se stala vzorem pro státy světa k nastolení spravedlnosti pro všechny obyvatele naší planety. Velká říjnová socialistická revoluce, to byl krok lidstva vpřed ve jménu člověka, humanismu, pokroku a míru. Za nejzávažnější politický problém celosvětového charakteru považoval Lenin problém války a míru. Již za první světové války dospěl k závěru, že imperialistický militarismus vytváří nebezpečí zničení samotných podmínek existence lidské společnosti, protože největší vymoženosti techniky se používají v takovém rozsahu, tak ničivě a s takovou energií k hromadnému vyhlazování lidských životů. Tento závěr, tento Leninův odkaz, je zvláště aktuální a burcující v současném období. Obrovské zneužití výsledků vědeckotechnického rozvoje, vývoje nových, ničivějších zbraňových systémů a jejich rozmisťování na zemi i ve vesmíru — to je dnešní kapitalismus.

Odpovědí na tento trend jsou mírové návrhy a úsilí SSSR a zemí socialismu, které chtějí vyloučit válku jako prostředek k řešení vzájemných sporů.

Socialistický svět vystupuje v současnosti jako mohutná síla proti válečnému nebezpečí. Do historického zápasu za mír, demokracii a sociální spravedlnost, za naplnění nejhumnějších ideálů, o kterých snily celé generace, se zapojují uvědoměle i spontánně stále větší vrstvy obyvatelstva. Lidé nejruznějších politických názorů si uvědomují, že svoje zájmy mohou uplatňovat jen ve světě, ve kterém budou potvrzeny zájmy všelidské, ve kterém bude zajištěna mírová budoucnost.

Mírová tematika prolíná jednotlivými ročníky národní přehlídky ruských a sovětských divadelních her jako červená nit. Vždyť kde jinde, než právě v sovětské dramatické tvorbě je uměleckými prostředky ukázána nesmyslnost války, velké bolesti a utrpení. V SSSR není rodina, která by v průběhu druhé světové války neztratila někoho drahého, proto sovětské lidi věnují takové úsilí tomu, aby mír zůstal zachován i pro příští generace.

S jakým zaujetím jsme v uplynulých čtrnácti ročnicích sledovali inscenace, které válečná období připomínaly, ať už to byla *Romance ve třech*, několikrát *Tribunál*, *A jitra jsou zde tichá*, ... a zbylo jen ticho, *Jedenačtyřicátý*, *Žij a pamatuj*, *Zákon věčnosti*, *Jednou ráno před soumrakem*, *Johanka 1920*, *Sviť, sviť*, má hvězdo, *Štvanec na hlavní třídě světa*, *Velvyslankyně*, *Saška*, ale i další, které sice zachycují současný život, ale téma války se i v nich objevilo.

Současná jednání nejvyšších sovětských a amerických představitelů přinášejí optimismus pro příští období. Ať se stanou mostem porozumění a spolupráce mezi všemi národy světa, ať i nadále zůstává umění jedním z nejdůležitějších prostředků tohoto porozumění.

Národní přehlídka ruských a sovětských divadelních her v roce svého patnáctého trvání zůstává i konkrétním příkladem spolupráce v oblasti dramatického umění a i v budoucnu bude prostřednictvím vyspělých amatérských kolektivů šířit pravdu o našich přátelích nejuvěrnějších, kteří oslavují v letošním roce slavné výročí Velkého října a na které v příštím roce naváže 40. výročí Vítězného února u nás.

Součástí XV. národní přehlídky ruských a sovětských divadelních her je rovněž seminář na téma: *Divadelní a filmová interpretace sovětských her ve dnech 6. — 8. listopadu 1987.*

N. V. GOGOL

REVIZOR

Divadelní soubor TYL Sdruženého klubu pracujících LIAZ Mnichovo Hradiště

Zahájení XV. národní přehlídky

Hlavní patron: Sklo Union Vertex, k. p. Litomyšl

Pondělí 2. listopadu 1987 v 19.30 h. — velký sál Domu odborů

OSOBY A OBSAZENÍ :

Hejtman	— Václav Vopat
Anna, jeho žena	— Věra Smolíková
Marja, jeho dcera	— Iva Flodрманová
Školní inspektor	— Ladislav Hyka
Okresní soudce	— Eduard Havránek
Správce ústavu	— Miloslav Grindl
Poštámistr	— Olga Šulcová
Bobčinskij	— Jiří Rampouch
Dobčinskij	— Rudolf Tvrdý
Chlestakov	— Josef Flanderka
Osip, jeho sluha	— Jaroslav Prchlík
Policajt	— František Rožďalovský
Služka u hejtmána	— Iveta Flanderková
Číšník	— Miroslav Nayperk

Režie: Pavel Štěpán

Odborná spolupráce: Jarmila Černíková-Drobná

Scéna: Jindřich Kvapil

Kostýmy: Naďa Kvapilová

Světla: Luboš Flodрман, Milan Livora

Text sleduje: Ferdinand Šubrt

Představení řídí: Rudolf Vízek

Patroni: SU Vertex 01 Litomyšl, gymnázium Litomyšl, JZD Osvobození Lubná, Průmysl mléčné výživy Litomyšl, JZD 1. máj Příluka, Vysílač Pohodlí, Okresní podnik služeb Litomyšl, Pozemní stavby Litomyšl, Kovopol Litomyšl, SZTŠ Litomyšl, JZD Růžový palouček Morašice, Zemědělské stavby Svitavy, Okresní plemenářské středisko Litomyšl, Oseva Litomyšl, Potravinoprojekt Litomyšl, Státní rybářství Litomyšl, Silniční stroje a zařízení Cerekvice, SEŠ Svitavy, Silnice Litomyšl, Okresní správa silnic Litomyšl, Drůbežárny Osík, Okresní průmyslový podnik Polička, střední pedagogická škola Z. Nejedlého Litomyšl, střední odborné učiliště strojírenské Svitavy, Orlík Svitavy, Dřevotvar Svitavy, gymnázium Svitavy

SLOVO O AUTOROVÍ A HŘE:

Nikolaj Vasiljevič Gogol (1809 — 1852), vynikající prozaik a dramatik. Pocházel z rodiny středních ukrajinských statkářů. Učil se prostředně, velmi aktivně se však podílel na vydávání školního časopisu. Rozhodl se pro literární dráhu, nastoupil do státních služeb jako drobný úředník, později získal místo učitele historie na Vlasteneckém ústavu. Často pobýval mimo území Ruska. Z jeho díla známe: Večery nedaleko Dikaňky, Starosvětští statkáři, Taras Bulba, Příběh o tom, jak se pohádal Ivan Ivanovič s Ivanem Nikiforovičem, Úryvek, div. hry Revizor, Ženitba, cyklus Petrohradské povídky, román Mrtvé duše.

„Nenadávej na zrcadlo, když máš hubu křivou“ — lidové přísloví. Překladatel Mahler říká, že Revizor je princip. Že je to konkrétní slovo pro náraz, pád, posuv a tlak. Stačí věta a už to lítá. Náhle není čas na fráze, věci a lidi se představují v pravém světle. Je to stará pravda, že moc kazí a absolutní moc kazí absolutně. Hejtman je její próza, Chlestakov její poezie. Šest úředníků v této hře reprezentuje kompletní mocenské panoptikum. Když se objeví Chlestakov, nevnímají, že vstoupil hlupák, vidí v něm nadřizený orgán. Záleží přece na kresle, ne na závitěch. Křeslo mluví, činovník jen rezonuje. A pak: jsou zaslepeni strachem. A navíc: jejich rozhovory probíhají na vyšší úrovni — oni o voze, on o koze, lež je jediná pravda, ostatnímu nevěří. A konečně: jeho blbost je přirozeně nelogická, což je tím víc fascinuje. Inteligence má své zákony, omezenost je neomezená. Tak se z nuly stává velké zvíře. A z hrůzy legrace. Ničeho se člověk nebojí tolik jako smíchu. Demokracie se směje.

Gogolova komedie Revizor byla za dobu od svého prvního uvedení hrána snad ve všech jazycích národů se zavedenou divadelní kulturou evropského typu, ve zdařilých či méně zdařilých překladech, v lepším či horším režijním pojetí, ale byla, je — a zdá se, že i bude — ubáděna stále znovu. Zcela jistě zejména proto, že její zacílení je — bohužel — nadčasové. A jistě i proto, že o kvalitě textu není z hlediska literárně dramatického pochyb.

SLOVO O SOUBORU:

Ochotnické divadlo v Mnichově Hradišti existovalo prokazatelně už v roce 1833 a od té doby zde působí nepřetržitě. Nyní má soubor 36 členů a do současné podoby se začal formovat v období let 1964 až 1969. Od roku 1981 vystupuje každoročně na přehlídce vyspělých souborů Středočeského kraje, kde již získal 15 ocenění za herecké výkony, 6 za scénografii a 6 za režii. V roce 1984 s Drdovými Dalskabáty v krajském kole zvítězil a zúčastnil se Jiráskova Hronova (představitel Matesa — Josef Flanderka získal čestné uznání za herecký výkon).

S inscenací Gogolova Revizora získal mnichovohradištský soubor Cenu diváka na přehlídce divadelní klasiky Erbenův Žebrák. Tuto cenu si přivezl i z přehlídky XXX. Libochovické divadelní léto, kde získal i Putovní pohár přehlídky.

Od roku 1978 soustavně spolupracuje se souborem dramaturgyně umělecké agentury SKKS Jarmila Černíková-Drobná. Poslední premiérou souboru je Princezna T. současné české autorky Daniely Fischerové (premiéra 29. 4. 1987).

Na Národní přehlídce ruských a sovětských divadelních her ve Svitavách vystupuje kolektiv poprvé.

A. S. MAKARENKO

ZAČÍNÁME ŽÍT

Malá scéna LŠU a OKS Gottwaldov

Hlavní patron: odbor školství ONV Svitavy, ODPM Svitavy

Úterý 3. listopadu 1987 ve 13.30 h. — velký sál Domu odborů

OSOBY A OBSAZENÍ :

A. S. Makarenko	— Miroslav Grochal
Jekatěrina Antonovna	— Ladislava Oškerová
Bregelová	— Pavlína Chlopčiková
Kalina Ivanovič	— Libor Zeman
Soudruh Chalabuda	— Radovan Novák
Musja Karpovna	— Jana Mihoková
Burun	— Michal Žáček
Lapoť	— Marcel Rech
	— Martin Sýkora
Matvěj	— Roman Hanzlík
Versněv	— Martin Mráz
Toska	— Václav Kadrnka
Kuzma	— Richard Dostál
Anton	— Stanislav Mikeska
Váňa	— Jan Jaroščák
Marusja	— Mona Zemánková
Nataša	— Irena Garlíková
Věra	— Silvie Matulíková
ostatní dívky	— Sylvie Zábranská
	— Milena Točevová
	— Ivana Sýkorová
	— Martina Mádrová
	— Adéla Sovadinová
	— Michaela Rozehnalová
	— Šárka Krystyníková

Režie, scéna, kostýmy: Anežka Navrátilová

Pro jeviště upravil: Miroslav Stehlík

Zvuky: Vladimír Komora

Světla: Jaroslav Pešák, Zdeněk Sýkora

SLOVO O AUTOROVI A HŘE:

Anton Semjonovič Makarenko (1888 — 1939), významný spisovatel a pozoruhodný pedagog, který začal uvádět do praxe principy komunistické výchovy.

Své pedagogické schopnosti uplatňoval nejen na školách, ale prošel rovněž některými vedoucími funkcemi oblastního oddělení lidového vzdělání.

3. září 1920 byl jmenován vedoucím kolonie, nazvané z jeho iniciativy Kolonií Gorkého. Osm let života této kolonie je obsahem knihy Začínáme žít, napsané v letech 1925 — 1935.

Vedle tohoto díla napsal ještě Pochod třicátého roku, Knihu pro rodiče, Čest, Vlajky na věžích, dramata V tónině dur, Newtonovy kruhy, Péče o člověka.

Inscenaci Začínáme žít jsme na národní přehlídce viděli v podání divadelního souboru ze SSSR pod názvem Buď zdrav, člověče.

V době po první světové válce a po Velké říjnové revoluci bylo mnoho tisíc dětí ve Svazu bez domova a bez rodičů. Tyto bezprizorné děti se toulaly zemí, stávali se z nich zloději, lenoši, rváči a pomocníci loupeživých band. Vláda dělníků si byla vědoma, že tyto zdivočelé děti nesmí pro jejich přestupky a zločiny trestat vězením nebo donucovací pracovnou, ale musí je převychovat v nové lidi. Zakládaly se Dětské domovy a Kolonie pro mládí své provinilce. Hledala se nová metoda výchovy, výchova bez karabáčů a bez trestů.

SLOVO O SOUBORU:

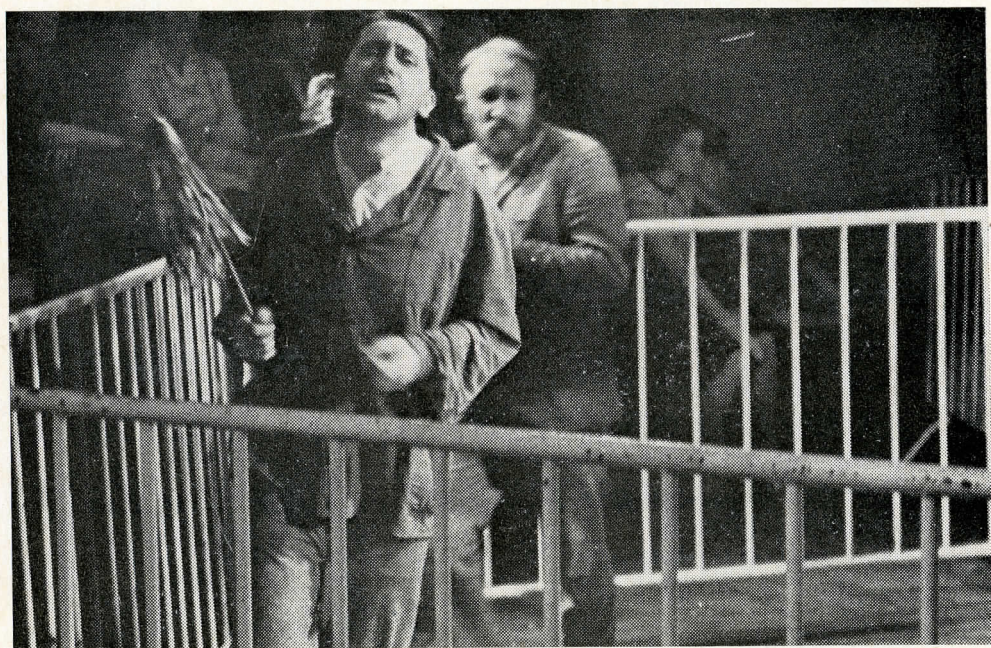
Malá scéna LŠU a OKS Gottwaldov patří k vyspělým kolektivům amatérského divadla. Stále přichází s něčím novým, hledá netradiční formy ve své práci a získává si stále více zájemců.

Potěšitelná je rovněž skutečnost, že v kolektivu pracuje řada mladých lidí, kteří mají o divadlo zájem a opravdově se mu věnují. Tento sympatický soubor není ve Svitavách neznámý, každá inscenace, kterou jsme od nich viděli, zaujala, a jsme přesvědčeni o tom, že tomu tak bude i letos.

JEVGENIJ ŠVARC

DRAK

Divadlo LUCERNA Kulturního domu Praha

Hlavní patron: Vigona n. p. Svitavy

Úterý 3. listopadu 1987 v 19.30 h. — velký sál Domu odborů

OSOBY A OBSAZENÍ :

Purkmistr	— Pavel Tůma
Henrich, jeho syn	— Zdeněk Čermák
Kocour	— Václav Březina
Krotitelky	— Dagmar Součková
	— Marie Fišerová
	— Alena Černá
Měš'ané	— Luděk Žilka
	— Jaroslav Kára
	— Oldřich Hruza
Lancelot	— Miroslav Procházka
Archivárius	— Pavel Grégr
Elsa, jeho dcera	— Eva Stanislavová
Drak I.	— Petr Záruba
Drak II.	— Pavel Halamka
Drak III.	— Beata Rädlingová

Režie: Peter Scherhauser j. h.

Scénograf: Miloň Kališ

Dramaturg: Karel Král

Technika: Eduard Timann

Světla: Jiří Kaňka

Zvuk: Karel Spielvogel

Inspice: Zoja Timannová

Patroni: Vigona 01, 02, 03 Svitavy, Vigona 07 Opatov, Vigona Svojanov, Vigona 09 Brněnec, Hedva 13 Mor. Chrastová, Česká státní spořitelna Svitavy, Česká státní pojišťovna Svitavy, Státní banka československá Svitavy, Okresní oddělení Českého statistického úřadu ve Svitavách, Okresní ústav sociálních služeb Svitavy, Kovopol DIU Jevíčko, JZD 9. května Trstěnice, JZD Z. Nejedlého se sídlem v Sedlišti, JZD Malá Haná Jevíčko, Okresní podnik bytového hospodářství Svitavy, gymnázium Svitavy, Okresní správa spojů Svitavy, Meliorační družstvo Svitavy, Okresní kulturní zařízení Svitavy, Vkus Svitavy, Drupork Svitavy

SLOVO O AUTOROVI A HŘE:

Jevgenij Švarc (1896 — 1958), dramatik, prozaik, básník a filmový scénárista. Z lásky k divadlu zanechal studií na právnické fakultě, byl hercem, redaktorem. Psal pohádkové hry, často komedie, které se vysmívají měšťáctví a hlouposti, útočí na fašismus, oslavují moc lidského rozumu a citu. Pro děti napsal také řadu loutkových her. Mezi jeho nejvýznamnější díla patří Nahý král, Stín a Drak.

Stín jsme viděli v minulém roce, Drak je v programu letošní přehlídky. Obě díla vznikla v období fašistické nadvlády v Evropě — v roce 1940.

„DRAK“ je i není pohádkou. Souboj zdánlivě absolutních sil — zla a dobra — Draka s rytířem Lancelotem — je viděn z podzámčí, pohledem poslušných, a když to chvíle vyžaduje, apaticky nadšených měšťanů. Náznak pohádky zcela mizí, když se vlády ujímají nejlepší Drakovi lokajové. Jejich napodobování Drakova chování je již jen všedně trapným chytračením pitoreskních hňupů. Stačí však pouze náznak, aby si občané vzpomněli na osvobozující nadšení revolty.

Ve hře vystupují měšťané, tři lascivní krotitelky, klaunsky šílící purkmistr a jeho ambiciózní synek, úslušný a vzpurný archivář, jeho dcera Elsa, která má být obětována Drakovi, věčný hrdina rytíř Lancelot, mluvící kocour a Drak, zjevující se ve třech lidských podobách unylých diktátorů.

SLOVO O SOUBORU:

Pražské amatérské divadlo LUCERNA Kulturního domu hlavního města Prahy pracuje již 14. divadelní sezónu. A již 12 let vystupuje každou středu v Malostranské besedě. Uvedlo již 31 premiér, z toho 24 celovečerních her. Celkový počet představení dosáhne letos číslo 500. Divadlo se zúčastňuje domácích i zahraničních festivalů. Má 30 členů, jejichž průměrný věk se pohybuje kolem 30 let.

Repertoár divadla zahrnoval vždy klasické i soudobé hry českých i zahraničních autorů. Soubor usiluje o syntetickou divadelní formu s využitím mnohdy velmi netradičního prostoru, vycházející z dispozic, které jsou mu v Malostranské besedě dány. Po žánrové stránce vykazuje repertoár LUCERNY velmi široké spektrum od muzikálu a pohybového divadla až k téměř klasické činoherní formě, od satirických komedií ke hrám tragickým, ale vždy apelujícím a obracejícím se na diváka s určitou formou sdělení. Již po několik sezón se souboru osvědčuje spolupráce s profesionálními režiséry a scénografy.

Na svitavské národní přehlídce vystupuje letos kolektiv potřeť (Svíť, sviť, má hvězdo — 1981 a Kvadratura kruhu — 1984).

KAZYS SAJA

BÝK KLEMENS

Divadelní studio DK ROH PRAMET Šumperk

Hlavní patron: Hedva n. p. Moravská Třebová

Středa 4. listopadu 1987 v 19.30 h. — velký sál Domu odborů

OSOBY A OBSAZENÍ :

Skalnas	— Zdeněk Novotný
Uhlíř	— Jiří Hlupý
Starosta	— Petr Komínek
Starostova matka	— Věra Kubíčková
Jednoočka	— Ludmila Hladká
Kankalis, dohazovač	— Robert Finger
Skalnasova nevěsta	— Ilona Uherková
vdova po kováři, její matka	— Jana Sochůrková
rozvázný mužik	— Jiří Popelka
Danute, jeho dcera	— Alena Richterová
Abarus, bručoun	— Antonín Smahel
cizinec, kupec, vysoký funkcionář	— Jaromír Pavlas
Klemens, plemenný býk	— Miroslav Verner
Dále hrají:	— Petr Kučera
	— Marie Poláchová
	— Petr Hebelka
	— Petr Kubelka

Režie: Stanislav Waniek j. h.

Technická spolupráce: Josef Matura

Inspice, text sleduje: Alena Richterová

Patroni: Hedva 01, 02, 16, 18 Mor. Třebová, Kras Mor. Třebová, střední odborné učiliště textilní Mor. Třebová, zemědělské odborné učiliště Jevíčko, gymnázium Jevíčko, Vč. vodovody a kanalizace Mor. Třebová, JZD Pokrok Staré Město, Metra Linhartice, JZD Družba se sídlem v Kunčině, Vč. pekárny Mor. Třebová, Průmysl mléčné výživy Městečko Trnávka, Restaurace a jídelny Mor. Třebová, gymnázium Mor. Třebová, Aerotechnik Mor. Třebová, SZTŠ Mor. Třebová, Státní statek Mor. Třebová

SLOVO O AUTOROVĚ A HŘE:

Kazys Saja (1932), nejplodnější litevský dramatik. Zprvu studoval na meliorační průmyslovce, pak na učitelském ústavu. Kromě her vydaných knižně uvedla litevská divadla, rozhlas a televize množství her, od satirických aktovek po dramata.

Z díla: Komédie, Žena jde do deště, První drama, Neklid, Býk Klemens, který je v programu přehlídek uváděn podruhé — poprvé v roce 1984. Je to příběh o ničivé síle bohatství a peněz, o lásce a zradě, o touze po svobodném životě.

Divadelní hry litevského autora K. Saji — to je poetika, folklór, humor i svérázná mentalita litevského národa.

Děj Býka Klemense se odehrává pradávno ve staré Litvě, ve vesnici s příznačným názvem Devětibéd, ztracené v moři lesů u řeky Němenu. Stojí tu dvacet vetších domků, nasáklých pachem kyselého chleba a sušených hub. Žijí tu prostí lidé se svými radostmi i starostmi a se svou filozofií... „Rudovous: Proč je člověk chudý? Protože je hloupý. A proč je hloupý? Protože je chudý.

Uhlíř: Já myslím, že nezáleží na tom, jestli je člověk chudý nebo bohatý. Hlavně když je šťastný.

Danute: ... Chcete být moudří, chcete být jako stromy, ale i ten strom ve větru šumí, kdežto vy se jen ohýbáte, ani hlásku nevydáte...“

(K. Saja, Býk Klemens)

SLOVO O SOUBORU:

Soubor STUDIO Domu kultury ROH Pramet Šumperk pokračuje v dobré tradici ochotnického spolku Tyl, který byl v Šumperku založen v roce 1945. V tomto období byly inscenovány především klasické hry českého i světového repertoáru. Nejúspěšnější z nich byl Revizor, kterým soubor reprezentoval Severomoravský kraj na Jiráskově Hronově a Pan Johanes, který postoupil až na celostátní festival LUT v Praze.

V roce 1960 po příchodu nových členů přijal soubor jméno STUDIO, které má dodnes. V současné době v něm pracuje 30 členů a jsou uváděny hry pro dospělé, mládež i pohádky pro děti.

Soubor neustále hledá prostor pro svůj osobitý projev, v poslední době především s akcentem na etické otázky lidského života. Tomuto duchu je podřízena i dramaturgie. Zárukou životnosti souboru je jeho dětský soubor, který je jakousi přípravkou pro budoucí divadelní práci. Od roku 1978 se rozvíjí spolupráce se severomoravským Oblastním divadlem v Šumperku.

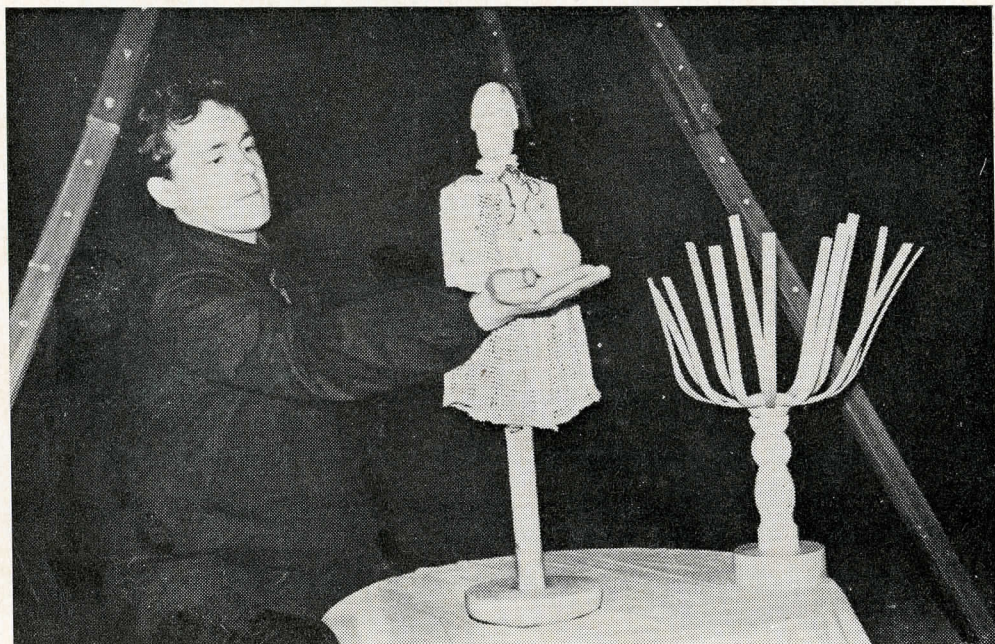
Soubor uváděl mimo jiné tyto tituly: Večer tříkrálový, Úklady a láska, Věc Makropulos, Je libo cigaretu? Úhlopříčka 67 cm, Poslední dějství, Pravda barona Prášila, Hrátky s čertem, Bitva u Kresčaku, Kat a blázen, Jeppe z kopečku, dále pohádky Český Honza, O komtese Julince, Honza a čertí, Aladinova lampa, Švec a čert atd. Posledním titulem, který soubor nastudoval, je právě Býk Klemens, před dokončením je hra O Daňka Zdaleka ne tak ošklivá, jak se původně zdálo.

„Jsme rádi, že jsme postoupili z krajské přehlídky, která se konala v Možkově, na národní přehlídku do Svitav. Věříme, že zde nejsme naposledy.“ To jsou slova členů souboru, a organizační štáb jim přeje hodně úspěchů.

ZDENĚK LINDNER na motivy baletu I. Stravinského

O CAREVIČI IVANOVI

Loutkařský soubor MLS SK ROH Semily

Hlavní patron: ONV — odbor školství Svitavy a ODPM Svitavy

Čtvrtek 5. listopadu 1987 ve 13.30 h. — velký sál Domu odborů

OSOBY A OBSAZENÍ :

Tulák	— Zdeněk Lindner
Car Ivan	— Petr Tomíček
Pták Ohnivák	— Dáša Kocourová
Zlý Kostěj	— Vilém Majzner
Zakletá princezna	— Hana Ryšková
Zbrojnoši	— Stanislav Palas, — Jan Stejskal
Kompars	— Stanislav Palas — Jan Stejskal — Hana Ryšková — Alena Tomsová

Zpracování námětu, výprava, režie a realizace loutek: Zdeněk Lindner

Realizace výpravy: Helena Kovářová

Světla, hudba, technická spolupráce: K. Jakubů, L. Vydrová, A. Tomsová

Úvodní píseň: Zdeněk Lindner ml.

SLOVO O AUTOROVI A HŘE:

Na inscenaci, která nakonec dostala název O careviči Ivanovi, se soubor připravoval asi rok. Námět byl čerpán z baletu Igora Stravinského Pták Ohnivák (1910), omlouváme se tímto za nepřesnou informaci na plakátě, a volně zpracován do podoby loutkového divadla. Pohádka je určena malým divákům ve věku 6 — 8 let. Příběh vypráví Tulák, který je přinucen pracovat jako zahradník — komorník u careviče Ivana. Pták Ohnivák mu daruje kouzelné pírkó, s jehož pomocí Tulák promění palác do nevidané krásy a sblíží se s carevičem. Na radu Tuláka se carevič Ivan vydá hledat ptáka Ohniváka. Carevič postupně překonává útrapy dlouhé cesty za hledáním zla, aby je poznal a zvítězil nad ním.

SLOVO O SOUBORU:

Loutkové divadlo má v Semilech dlouholetou tradici. Současný soubor hraje nepřetržitě od roku 1957, nejdříve s marionetami, později s maňásky a javajkami a v současné době zpravidla s věcmi. Soubor ročně sehraje 15 — 20 představení s průměrným počtem 80 diváků, a to jak přímo v kulturním domě v Semilech, tak i v okolí a po mateřských školách. Každoročně nastuduje nejméně jednu autorskou inscenaci se snahou různými výrazovými prostředky obohatit amatérské loutkoherectví.

Za posledních pět let je soubor MLS téměř pravidelným účastníkem krajských přehlídek amatérských loutkařských souborů. Letos se zúčastnil Loutkařské Chrudimi a hned získal Cenu za výrobu loutek.

VASILIJ ŠUKŠIN

CTIHODNÍ NEBOŽTÍCI (Energičtí lidé)

Divadelní soubor J. K. Tyl při KaSS Jablonec nad Nisou

Hlavní patron: OV ČSČK Svitavy

Čtvrtek 5. listopadu 1987 v 19.30 h. — velký sál Domu odborů

OSOBY A OBSAZENÍ :

Aristarch Petrovič Kuzkin	— Jan Maňaska
Věra Sergejevna, jeho žena	— Hana Pourová
Brunet	— Jan Krása
Břicháč	— František Tomek
Nosáč	— Pavel Chvalina
Plešoun	— dr. Josef Cejnar
Dobrák	— Ladislav Doležal
Soňa	— Eva Hengalová
Bezpečnost	— Helmut Simm
Prolog	— Petr Zelenka — Ivana Kořínková

V překladu Aleny Morávkové s použitím překladu Zdeny Psůtkové,

úprava a režie: Adin Douba

Vedoucí představení: Naďa Stodolová

Scéna a světla: Jiří Červinka

Masky: Ivana Langeová

Patroni: OÚNZ Svitavy, TRN Jevíčko, Ústavy národního zdraví Polička, Mor. Třebová, Litomyšl, JZD Obránců míru Dolní Újezd, JZD Jedlová, SZŠ Svitavy, Potraviný Polička, JZD Budovatel Lavičné, TOS k. p. Svitavy, JZD Vítězný únor Vendolí

SLOVO O AUTOROVI A HŘE:

Vasilij Makarovič Šukšin (1929 — 1974). Utekl z rodné vesnice v posledním roce války, aby neumřel hladu. Bylo mu tehdy 14 let. Pak se dalších 14 let potloukal po svých životních univerzitách jako zámečník, malíř pokojů, nakládač, námořník, telegrafista, okresní tajemník Komsomolu, řídící na venkovské škole. V roce 1960 přišel do redakce jednoho literárního měsíčníku: „Přinesl jsem nějaké povídky a prosil bych vás, abyste se na ně podívali, ale hned. Za hodinu začínají přijímací zkoušky na AMU.“ Tak vtrhl Šukšin do literatury. Odzbrojující bezprostřednost si zachoval po celý život. Byl hercem, scénáristou, režisérem a prozaikem.

Nejvýraznější se Šukšinův temperament a úpěnlivá láska k člověku, úporné pozorování jeho neučesaného žití promítá do povídek. Je to pravdivý a nezapomenutelný umělec.

Napsal řadu velmi úspěšných povídkových cyklů, prózu Ljubavinovi, román Chtěl jsem vám dát svobodu, natočil pět autorských filmů, z nichž největší popularity dosáhla Červená kalina.

Ctihodní nebožtíci pojednávají o závažných společensko-etických problémech, které pronásledují mj. i socialistickou společnost a které v jejích podmínkách zásluhou tzv. „energických“, „ctihodných“ příživníků bují, skrývajíce se za aktivitu: alkoholismus, šmelina, rozkrádání a nevěra.

Vasilij Makarovič Šukšin znal dobře vesnici i města, uměl psát o vesnických čajovnách a tesařích, o záchytce, o vězeních i kriminálnících, zdařile psal o vesnických ochlastech, obejdech a tupcích. Podstatné místo v jeho tvorbě zaujímá touha — v tom je Šukšinova kontinuita s největšími autory ruského venkova a ruského prostředí vůbec.

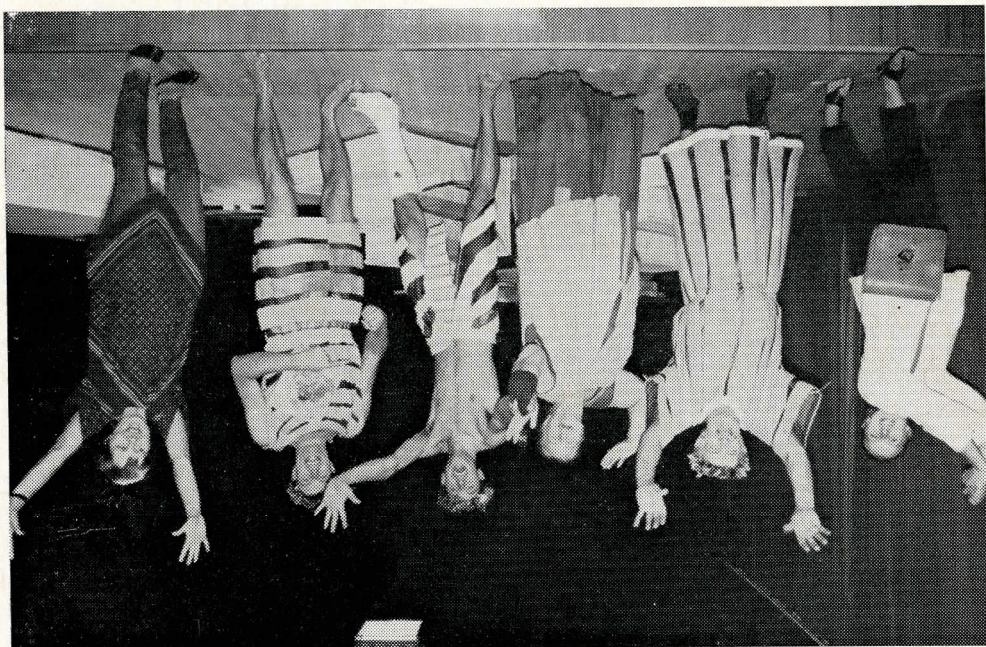
SLOVO O SOUBORU:

První písemné zprávy o českém divadle v Jablonci nad Nisou, tedy v převážně německém pohraničí, se v kronice objevují v r. 1875, i když s poznámkou, že už řadu let předtím se každoročně hrála na Dušičky oblíbená truchlohra Mlynář a jeho dítě. Tehdejší dramatický odbor České besedy byl plný zápalu, hrálo se pilně a často. Záznamy jsou až o 28 premiérách ročně. Zastavit horečnou aktivitu České besedy dokázala až druhá světová válka. Česká menšina se rozptýlila po Protektorátu Čechy a Morava. Ale hned po osvobození se divadelníci vrací, soubor přijímá jména J. K. Tyla a v příštích letech se stává významným nositelem kultury ve městě. Řada režisérů studuje hry klasické i současné, objevuje se Molière, Goldoni, Tyl, Vrchlický, Gorkij, Gogol, Jirásek, Rozov... V roce 1962 přicházejí noví členové a nastává kvalitativní zvrat v režii i dramaturgii. Přelomem je inscenace Pogodinových Aristokratů. Poté následuje Feuchtwangerova Vdova Capetova a Duvivierova Marie October, se kterou se soubor zúčastňuje v roce 1964 Jiráskova Hronova. Další významná inscenace je Jonsonův Lišák aneb Komédie bez lásky (Jiráskův Hronov 1969). Nelze opomenout takové inscenace jako Korczak a děti (Sylvanus), Přece byste neutekl, když si tak pěkně hraje (Courteline), Koketka (Ruzzante) a Dva muži v šachu (Horníček).

Po řadu let se soubor zúčastňuje Libochovického divadelního léta a krajských přehlídek v Žatci.

Pátek 6. listopadu 1987 v 19.30 h. — velký sál Domu odborů

Hlavní patron: ADAST n. p. Polička

Divadelní soubor Domu kultury SVIT Gottwaldov

(aneb Historie jedné legendy)

PENELOPA

V. KONSTANTINOV — B. RAGER — J. MIKULAŠKOVÁ

OSOBY A OBSAZENÍ :

Penelopa	— Iva Valová
Odysseus	— Zdeněk Kundera
Telemachos, jejich syn	— Josef Polášek
Eurykleia, Odysseova chůva	— Věra Zikmundová
Léartés, Odysseův otec	— Miloš Kadlec
Iris	— Naděžda Nováková
	— Petra Vávrová
Kléon	— Jan Imrýšek
Diomédes	— Lenka Zálešáková
Theofilos	— Petra Hauserová
Antinoos	— Bohumil Skupina
Polydóros	— Karel Skřivánek
Almansor	— Dušan Vrchovský

Režie: Karel Semerád j. h.

Hudba: Karel Cón j. h.

Texty písní: Břetislav Kotyza

Hudební doprovod: Vojtěch Bližňák

Světla: Jiří Skřivánek

Text sleduje: Hana Huďová

Patroni: JZD Poličsko Polička, JZD Korouhev, JZD SNP Sebranice, Závody těžkého strojírenství Litomyšl, VČ. průmysl masný Polička, Čs. tabákový průmysl Svitavy, ČSAD Svitavy, Karosa Polička, Tofa Polička, Koh-i-noor Polička, VČ. pivovary Polička, gymnázium Polička, VGJŽ Mor. Třebová, střední odborné učiliště obchodní Polička, střední odborné učiliště zemědělské Polička, Hedva 8/1 a 8/2 Polička, Vlněna Bystré, VČ. mlékárny Polička, VČ. drůbežářské závody Polička, Dinas Svitavy

SLOVO O HŘE:

Abychom mohli plně vychutnat a ocenit hravost, fantazii a bohatství nápadů, kteréžto vklady vložili sovětští autoři do své nové hry napsané v Leningradě v roce 1978 a přeložené J. Mikuláškovou v roce 1986... měli bychom znát alespoň trochu historie. Přesně řečeno, musíme znát část antické mytologie — klasický příběh věrné Penelopé a jejího manžela — tuláka, válečníka a ithackého krále Odyssea:

Penelopa zůstává krátce po svatbě sama. Odysseus je v trojské válce, která trvala léta (Nezapomeňme přitom na bludnou pouť Odyssea po jejím skončení.). Není se tedy co divit, že dům je záhy plný nápadníků. Ti rozhazují jmění a snaží se panovat. Když se roznese, že Odysseus je mrtev, musí Penelopa stanovit den, kdy se vdá. Rozhodne se, že to bude tehdy, kdy dokončí rubáš pro Odysseova otce Láerta. A aby to nebylo hned, věrná žena v noci páře, co za dne utkala. S touto taktikou vydrží čtyři roky. A pak se náhle a nečekaně na scéně objeví žebrák — převlečený Odysseus. Dokáže, jak stá'e ještě vládne lukem (prostřelí otvory dvanácti sekerek). pobije přítomné ženichy, dá se poznat stále ještě věrné Penelopě a žijí spolu šťastně, dlouho, dlouho... až do smrti.

Tolik legenda.

A protože travestie — tak je psaná naše komedie — vylehčuje tradiční příběh, ba dokonce podává jeho obsah zesměšňující, satirickou formou, je naděje, že se bude na co těšit. Pohlédněte proto s námi na slavné postavy mytologie jako na prosté lidi — chybující, selhávající, ale vždy plné touhy po obyčejném štěstí, věrnosti a lásce.

SLOVO O SOUBORU:

Divadelní soubor byl založen před 40 lety jako součást vznikajícího Závodního klubu n. p. Svit. Již od těch dob byl odkázán na zájezdová vystoupení, protože vlastní jeviště neměl. Repertoár souboru musel být přizpůsoben právě těmto podmínkám, zvláště pokud šlo o prostor.

V dramaturgických plánech převládaly hry současných autorů, jak našich, tak i zahraničních, ale soubor studoval i hry klasické — české, sovětské i světové dramaturgie. Vydobyl si uznání v Jihomoravském kraji, vystupoval několikrát na Jiráskově Hronově a jiných festivalech (Svitavy, Krnov, Blansko, Písek, Znojmo). Nejúspěšnějšími inscenacemi byly Vlasta Železníková, a Liška a hrozny. Ale i Krysař, Plynové lampy, Červnová noc, Svatba Balzaminova, Hrátky s čertem a další měly úspěch jak u porot, tak i u diváků.

Soubor třikrát reprezentoval české amatérské divadlo v zahraničí, a to v Budapešti, v belgickém Gentu a na celoevropském festivalu amatérských souborů v NSR — ve Wolsburgu.

V posledních letech byl do souboru zaznamenán příliv mladých lidí, kteří nahradili postupně odcházející starší členy. Právě tito mladí tvoří jádro posledních inscenací, z nichž jmenujme alespoň Antigonu, Hru na Popelku i dnešní inscenaci Penelopy.

N. V. GOGOL

ŽENBA (Ženitba)

**M - divadlo, divadelní ochotnický soubor ZK ROH n. p.
Slovenský hodváb v Senici nad Myjavou**

Hlavní patron: OV SSM Svitavy

**Sobota 7. listopadu 1987 ve 14 hod. — aréna — jeviště velkého
sálu Domu odborů**

OSOBY A OBSAZENÍ :

Agafia Tichonovna, nevěsta	— Alžběta Jurášová
Arina Pantělejemonovna, teta	— Milka Štefková
Fiokla Ivanovna, dohazovačka	— Marta Zetochová — Julka Komorná
Podkolesin, úředník	— Ján Želibský
Kočkarev, jeho přítel	— Ján Bielčík
Praženica, exekutor	— ing. Štefan Mikula
Anučkin	— Viliam Procházka — Peter Tytykalo
Ževakin	— Pavol Čič
Duňaška, služka	— Ľubica Holičová
Stefan, Podkolesinův sluha	— Jozef Markovič

Úprava, výprava, režie: Pavol Mattoš

Překlad: J. Štrasser

Technická spolupráce: Jozef Jurovatý

Zvuk: Gustáv Mach

Světla: Rudolf Lasica

Patroni: Okresní stavební podnik Svitavy, Dřevotvar Svitavy, střední odborné učiliště strojírenské Svitavy, gymnázium Svitavy, SEŠ Svitavy, JZD Rozkvět Opatovec, VČ. dřevařské závody Svitavy

SLOVO O HŘE:

V programu letošní přehlídky se dílo N. V. Gogola objevuje hned dvakrát. Je to Revizor a Ženitba. Celým dílem tohoto klasika ruské literatury prolíná kritika carské společnosti. Můžeme se o tom přesvědčit v obou inscenacích. I když jsou hrány často, přesto pokaždé jinak, každý soubor hledá jiný přístup, myšlenky, které považuje za důležité a potřebné. V neposlední řadě je to i skutečnost, že zejména vyspělé soubory usilují rovněž o netradiční divadelní vyjádření. Tak je tomu i v Ženitbě slovenského souboru a my jsme přesvědčeni o tom, že i toto představení zaujme.

„Na scénu s nimi! Nech ich vidí celý národ! Nech sa zasmieje nad nimi! Ó, smiech, to je veľká vec! Ničeho na svete sa človek nebojí väčšími, ako výsmechu!“ — hovorí Nikolaj Vasiljevič Gogol o svojich divadelných hrách.

Divadlu pripisoval veľký význam, považoval ho za katedru, z ktorej sa prednáša naraz celej spoločnosti, za školu pre spoločnosť.

Komédiu PYTAČI (Ženichi) — prvý variant neskoršej ŽENBY (Ženitba) rozpracoval v roku 1833. Hra obnažuje ubohosť i naničhodnosť úradníckeho i kupeckého sveta, hoci v žánrovom podaní.

Roku 1835 je Ženba zhruba hotová. Po viacročnom neúnavnom prepracovávaní konečne vyjde roku 1892. Prvé predstavenie Ženby bolo v Petrohrade 9. decembra v tom istom roku. U obecnstva sa končí fiaskom. Kritika ho odmieta ako súbor výstupov bez zápletky a bez rozuzlenia.

SLOVO O SOUBORU:

V Senici má divadlo hlboké korene a dlhodobú tradíciu. Zo spomienok pamätníkov je známe, že prvý divadelný spolok Vajanský vznikol v roku 1918-19. V roku 1953 začala naplno činnosť ochotníkov v divadelnom súbore ZK ROH n. p. Slovenský hedváb v Senici.

Po úspešnom vstupe na súťažné javiská (1973) sa ujal divadelnej réžie jeden z hercov divadla Pavol Mattoš a od roku 1974 režíroval všetky divadelné hry súboru.

Obdobie rokov 1973 až po dnešok malo pre súbor najväčší význam v umeleckom raste. Veď z ľudového divadla — súboru sa stal vyspelý ochotnícky súbor najvyššieho hodnotenia ochotníckych divadiel Slovenska. Postupne sa prepracoval do A-kategórie. Vymenovať všetky ocenenia, ktoré súbor získal počas 15 rokov, by zabralo veľa času.

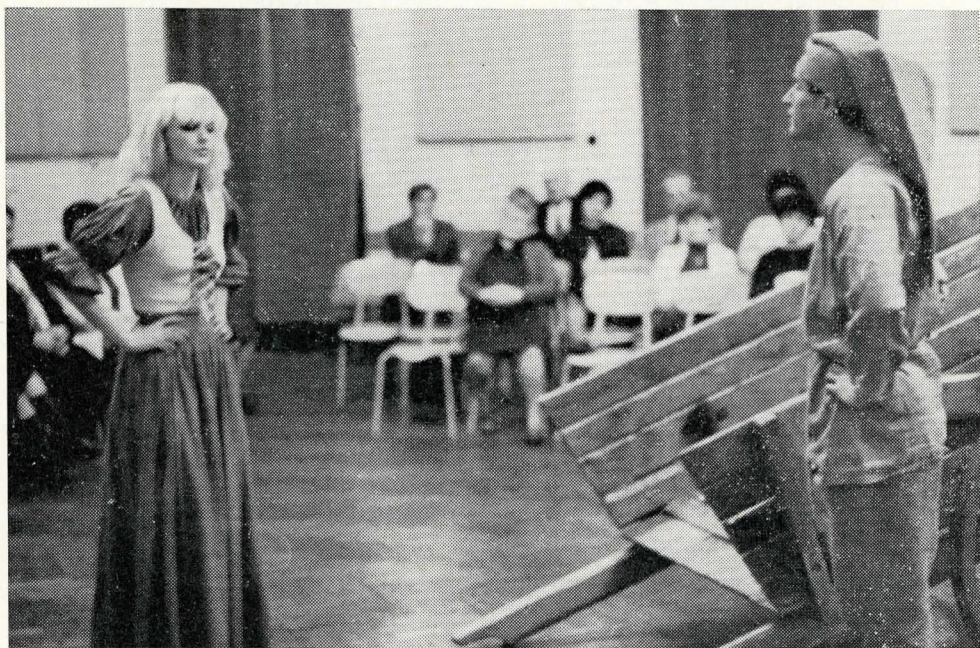
Za inscenáciu hry N. V. Gogola „Ženba“ získal súbor hlavnú cenu na Celoslovenské prehliadke divadelných ochotníckych súborov v Spišskej Novej Vsi — Stanislavského pohár za najlepšiu inscenáciu v súťaži sovietskych a ruských predloh dramatických.

Pavol Mattoš získal cenu SÚV ZČSSP za réžiu. Betka Jurášová získala cenu za herecký výkon.

GRIGORIJ GORIN

THYL ULENSPIEGEL

Divadelní soubor TJ Sokol Nový Hrádek

Hlavní patron: Technolen Svitavy

**Sobota 7. listopadu 1987 v 19.30 hod. — aréna — velký sál
Domu odborů**

OSOBY A OBSAZENÍ :

Klaas, uhlář	— Stanislav Řehák
Brigadýr geusů	
Generál don Liméz	
Soetkin, Klaasova žena	— Naďa Tejklová
Anna, Limézova žena	
Thyl Ulenspiegel	— Libor Martínek
Shele, jeho nevěsta	— Renata Weinlichová
Betkina	— Jolana Dražanová
Iost Griipstuiver, rybář	— Petr Lamfeld
Lamme, Goedzak	— Richard Matura
Inkvizitor	
Konšel	— Jiří Havrda
Král Filip	
Riesencratt	
Kat	— Petr Halinský
Mnich	— Milan Chára
Královna Marie	— Dája Řeháková

Režie: Naďa Tejklová

Scéna: kostýmy, hudba: Richard Matura

Texty písní: Jiří Suchý

Překlad hry: Růžena Pochová

Kytarový doprovod: Petr Karmín

Úprava hry je dílem kolektivu souboru

Patroni: JZD Rudý říjen Radiměř, Jednota Svitavy, Zelenina OZ Litomyšl, Botana Polička, Kras Chornice, Vč. pivovary Svitavy, Agrodát Svitavy, Státní statek Svitavy, Lesní závod Svitavy, Uhelné sklady Svitavy, Zemědělské zásobování a nákup Svitavy, Strojní a traktorová stanice Svitavy, MěV SČSP Svitavy, Modeta Litomyšl,

SLOVO O AUTOROVI A HŘE:

Grigorij Gorin, nar. 1940, prozaik — humorista. Když mu bylo 9 let, otiskli mu první verše. „Zázračné dítě“ se však vydalo na prozaičtější cestu životem. Studoval lékařskou fakultu a stal se lékařem pohotovostní služby. Dlouho on i jeho blízcí a přátelé pohlíželi na jeho exkurze do literární oblasti jen jako na trochu kuriozní zálibu.

První otištěné povídky v roce 1960 svědčily o nesporném talentu, neměnily sice zatím jeho život, ale v jeho životě přece jen něco změnily: zálibu v psaní v náruživost. A tak veškeré úsilí mladého lékaře začíná směřovat ke dvěma životním pólům: choré lidi sice léčí dál medicinou, ale současně — lidem zdravým i nemocným — ordinuje účinný a velice posilující lék: stává se humoristou.

Dnes je Gorin znám v mnoha zemích však především jako dramatik (Svatba pro celou Evropu, Banket, Malé komedie velkého domu, Zapomeňte na Hérostrata, Thyl Ulenspiegel, Ten, který nikdy nezalhal). Z povídek, monologů a fejetonů pak známe Přineste mi charčo, Sóló pro duo — spoluautor Arkadij Arkanov, Kdo je kdo?

Thyl Ulenspiegel — komedie, která se prostřednictvím historického kolozitu přímo dotýká otázek současnosti. Grigorij Gorin se inspiroval starou vlámskou legendou, kterou v minulém století literárně zpracoval belgický spisovatel Charles de Coster. Hlavním tématem hry je vztah člověka k moci, a to jak jejích držitelů, tak i lidí, kteří jsou touto mocí využíváni a ničení. Toto téma je sdělováno prostřednictvím epizod z národního odboje Vlámů proti španělské okupaci v 16. století. Jako každá legenda, jež je národním majetkem, i tato v sobě nese nadčasové poselství svobody a humanismu.

SLOVO O SOUBORU:

Divadelní soubor z Nového Hrádku navazuje na velkou divadelní tradici, která sahá až do 70. let minulého století. Ač počtem členů nevelký kolektiv pracuje v Orlických horách, kde drsné počasí jako by pomáhalo mobilizovat aktivitu a vědomí sounáležitosti členů souboru, s o to větší snahou a úsilím směřuje kolektiv k autentické výpovědi prostřednictvím divadelních textů s využitím netradičních hracích prostorů, snaží se o apelativnost projevu protagonistů vůči partnerům v hledišti. Celý kolektiv pořádá pracovní soustředění, společné zájezdy na představení dalších kolegů v okrese, na okresní i krajská školení. Soubor dosáhl řady úspěchů v postupových soutěžích, aktivně se zúčastňuje i soutěží krajských. K nejvyšší metě se zatím vypracoval postupem na Národní přehlídku vesnických a zemědělských divadelních souborů ve Vysokém nad Jizerou s inscenací hry Ivana Bednáře Klauni.

Na národní přehlídce ve Svitavách vítáme tento kolektiv poprvé.

Vítáme vzácné hosty ze Sovětského svazu, kteří se zúčastní jubilejní, XV. národní přehlídky ruských a sovětských divadelních her ve Svitavách

Závěr národní přehlídky

NINA SADUR

DIVNÁ OSOBA

Divadlo — Studio Moskevské státní univerzity, vedené Jevgenijem Slavutinem

Hlavní patron: OV SČSP Svitavy

Neděle 8. listopadu 1987 v 15 hod. — velký sál Domu odborů

SLOVO O HŘE A O SOUBORU:

Divná osoba — dílo navazující na nejlepší tituly absurdního divadla, postavené na pohádkovém motivu zkoušky, o tom, že poničená vnitřní jistota a psychologie jedince nabourává i jeho jistoty existenciální i poznání okolního světa a společnosti.

Divadlo — studio z Moskvy má dlouhou tradici, pracuje s vlastní interpretací klasiky i s novými dramaturgickými proudy (v tom případě větší spolupracuje s autory).

Studentské divadlo Moskevské státní univerzity

Kořeny dějin studentského divadla MSU sahají hluboko do historie sovětské divadelní kultury. Divadlo bylo založeno básníkem Cheraskovem před 231 lety. S tímto divadlem je spjat vznik a rozvoj Malého a Velkého divadla — základy tradice ruské divadelní kultury.

Současná etapa v rozvoji divadla začala na konci 50. let v souvislosti s rozmachem hnutí studijních divadel v celé zemi. V této etapě zde pracovali takoví dnes známí režiséři, jako např. Rolan Bykov, Mark Zacharov, Roman Viktjuk, Sergej Jutkevič.

Současnou generaci herců divadla tvoří mladí optimističtí lidé nadšení divadlem, o jejichž umění se můžete přesvědčit, zhlédnete-li inscenace kolektivu, které vznikly pod vedením hlavního režiséra J. M. Slavutina.

Repertoár souboru v současné době tvoří „Modří koně na červené trávě“ M. Šatrova, „Středověké francouzské frašky“, „Album“ podle povídky Tatiány Tolsté „Princezna na hrášku“, „Don Juan (Kamenný host)“ A. S. Puškina a „Podivná osoba“ Niny Sadur.

Nina Sadur — DIVNÁ OSOBA

Mladá dramatička Nina Sadur je představitelkou nové vlny v sovětské dramatiice.

Obsah hry:

- I. dějství — Hrdinka hry, Lýdie Petrovna, která přijela do kolchozu na zemědělské práce, potkává na poli „podivnou osobu“ — smrt. Ta ji donutí uvěřit, že všichni okolní lidé mohou být pouze stíny, které živé lidi jen přesně kopírují.
- II. dějství — Když se otřesená Lýdie Petrovna vrátí do svého obvyklého zaměstnání, pokouší se zjistit, zda ji obklopují živí lidé nebo podoby lidí — jejich stíny.

Festival ruských a sovětských divadelních her — Svitavy 1987 / Vydal organizační štáb NP RSDH / Odpovědná redaktorka L. Kružíková / Náklad 400 kusů / Povoleno odborem kultury ONV pod kódem 361/1987 / Tisk Východočeské tiskárny, n. p. Pardubice, provoz 19 Litomyšl